

Barnaba

Barnaba

Despre acest colaborator al apostolului Pavel, care l-a însoțit pe apostolul națiunilor în prima sa călătorie misionară, găsim câteva indicații în Faptele Apostolilor și în epistole. Dacă așezăm aceste indicații una lângă alta, vom obține un tablou al unui bărbat binecuvântat, care ne poate fi în multe privințe un exemplu. Cuvântul ne spune: „Ațițiți-vă privirea la cei care umblă așa” (Filipeni 3.17).

Fiul mângâierii

Pentru prima dată îl întâlnim pe Barnaba în Fapte 4, unde sunt descrise primele zile ale Adunării, pe care Domnul începuse să o zi-dească. Mulțimea credincioșilor era o inimă și un suflet. În „dragostea dintâi”, aveau toate la comun; niciunul nu spunea că ceva din averile sale era al său. Apostolii depuneau cu mare putere mărturie despre învierea Domnului Isus. Peste toți era un mare har.

Printre acești primi creștini este amintit și Iosif („El să adauge”). A-cesta a fost numele care i s-a dat când s-a născut ca levit și cipriot. Dar acum era „născut din nou”, o „creație nouă”, unul dintre creștinii, cărora Dumnezeu le dăduse har peste har. La acest bărbat se putea vedea o creștere spirituală; toți puteau să vadă acest lucru.

Curând a fost numit de apostoli „Barnaba”, pentru că el devenise, în numărul mare de credincioși, un adevărat „fiu al mângâierii”. Fiecare frate care umblă cu Domnul său, găsește în El o „mângâiere a dragostei”, are în Cuvânt și în promisiunile lui Dumnezeu o „mângâiere puternică” și poate fi prin credințioșia Sa o „mângâiere” pentru alții (Filipeni 2.1; Evrei 6.18; Coloseni 4.11). Dar Barnaba se străduia în mod deosebit să-i mângâie pe sfinții din Ierusalim, care se aflau la primele prigoniri și necazuri; el era caracterizat de această activitate de mângâiere. Din 2 Corinteni 1.3-7 știm că cel care dorește să mângâie pe alții în tot felul de necazuri, trebuie să fi fost el însuși în necazuri și strămtorări și să fi fost mângâiat de „Părintele îndurărilor și de Dumnezeul oricărei mângâieri”. Barnaba culesese pentru sine din acest balsam și știa acum să vindece inimile rănite ale altora cu acest balsam.

Deoarece inima sa era umplută până sus cu dragostea lui Hristos, el era gata, ca mulți alți frați, să-și înstrăineze averile și să pună la picioarele apostolilor prețul lor, pentru ca aceștia să poată împărți fraților după nevoile fiecăruia. Faptul că și-a vândul ogorul pe care îl avea, are probabil și o altă motivație: pentru a cultiva bine acea buca-tă de pământ, avea nevoie de mult timp, pe care dorea să-l folosească în întregime în lucrarea Domnului său, care îl chemase la această lucrare. Bani și timpul, tot ce avea, dorea să le închine Domnului.

Barnaba intervine pentru Pavel

A doua oară, Barnaba este amintit în Fapte 9.26-30. Între timp, adunarea din Ierusalim a trecut printr-o perioadă grea, după cum știm; Ștefan a fost omorât cu pietre și astfel a fost lepădată mărturia Duhului Sfânt despre proslăvirea lui Isus la dreapta lui Dumnezeu. Ca urmare, „în ziua aceea a început o mare persecuție împotriva adunării care era în Ierusalim și toți în afară de apostoli au fost împrăștiați prin ținuturile Iudeii și ale Samariei” (Fapte 8.1). „Tânărul” Saul era unul dintre instigatori. El sufla amenințare și ucidere împotriva ucenicilor Domnului, chiar și până la Damasc. Dar în drum spre această cetate, Însuși Domnul proslăvit a pășit înaintea lui și a lucrat în el o întoarcere totală: Saul însuși a devenit un ucenic al Domnului, o unealtă bine dotată pentru zidirea Adunării Sale. Cât de mare și stăruitoare era acum durerea lui, că „mai înainte eram un hulitor și un persecutor și un batjocoritor”; de aceea mai târziu s-a numit pe sine „cel dintâi” dintre păcătoși (1 Timotei 1.13-15)!

Când după trei ani (Galateni 1.17, 18; Fapte 9.26-27), Pavel a încercat să se apropie de ucenicii din Ierusalim, toți s-au temut de el și nu credeau că era un ucenic, deoarece își aminteau de el cum era odinioară și se pare că nu aveau cunoștință de evenimentele care avuseră loc între timp. Aceasta l-a smerit din nou adânc pe Pavel și i-a amintit de dezlănțuirea sa în Ierusalim în necunoștință și râvnă oarbă. Dacă frații nu aveau încredere în el, cum ar fi putut vreodată să-i slujească liber Domnului?

Dar Barnaba a mers după el, a discutat cu el și l-a dus la apostoli. El le-a putut relata cum s-a întors Saul la Dumnezeu și cum vorbise în Damasc cu îndrăzneală în Numele lui Isus. Barnaba avea o încredere foarte mare în harul lui Dumnezeu și era deplin convins că harul putea face dintr-un Saul un Pavel. Acesta a fost primit de frații din Ierusalim; cât de mulțumitor trebuie să-i fi rămas Pavel lui Barnaba toată viața pentru această slujbă a dragostei!

Un om bun, plin de Duhul Sfânt și de credință

Prigonirile credincioșilor din Ierusalim au acționat eficient: credincioșii au fost împrăștiați în împrejurimi. Dar în loc să tacă de teamă și de frică, fără să spună ceva despre mântuirea în Hristos, cei care au fost împrăștiați străbăteau ținuturile și vesteau Cuvântul (8.4). În Fapte 11.19-26 ni se relatează că au mers până în Fenicia și Cipru și Antiohia.

Având prejudecăți iudaice, cei mai mulți dintre ei vesteau Evanghelia despre Domnul Isus numai printre iudei, unii au vorbit și grecilor. Mâna Domnului era cu aceștia și un mare număr a crezut și s-a întors la Domnul; dar El dorea să se îndrepte și spre națiuni. Când adunarea din Ierusalim a auzit aceasta, l-a trimis pe Barnaba la Antiohia. Toți acești oameni de curând întorși la Dumnezeu aveau nevoie de o îngrijire deosebită și de învățătură, iar frații din Ierusalim, care îl cunoșteau pe Barnaba, erau convinși că el era unealta adecvată pentru o astfel de slujbă. El se dovedise printre ei ca un „om bun și plin de Duhul Sfânt și de credință”. Ce înseamnă aceasta?

El era „un om bun”, un „fiu al mângâierii” pentru alții, unul care se gândea cu bunătate la binele altora. „A ne iubii unii pe alții” este caracteristica tuturor celor ce sunt născuți din Dumnezeu, și noi toți trebuie să fim „buni unii față de alții” (1 Ioan 4.7; Efeseni 4.32); dar Barnaba primise un dar de har special, care îl făcea capabil să facă această slujbă printre „copilașii în Hristos”.

El era plin de Duhul Sfânt; Persoana Duhului Sfânt locuia în el, cum de altfel locuiește și în noi; dar în Barnaba cel temător de Dumnezeu și evlavios, Duhul Sfânt nu era împiedicat în acțiunea Sa nici prin porniri ale cărnii, nici printr-o gândire lumească, ci își putea arăta deplin roadele Sale: „dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare“. Ce mireasmă plăcut al lui Hristos a împrăștiat Barnaba în jurul său!

„Plin de credință“ – Exemplele din Evrei 11 ne arată viața celor care sunt „plini de credință“: ei sunt convinși de lucruri care nu se văd. Ei umblă înaintea Celui nevăzut, se bazează pe promisiunile Sale și ascultă de El. Credința lor biruie lumea și dușmănia ei; ea triumfă peste greutăți, deoarece pentru Dumnezeu lor nimic nu este imposibil. Ei sunt o mărturie vie și luminoasă în această lume și pășesc într-o nădejde vie spre „patria“ cerească, spre „cetatea“ pregătită de Dumnezeu. – Un astfel de bărbat al credinței era și Barnaba. Ce exemplu, ce imbold și ce ajutor a fost el pentru acei credincioși care tocmai veniseră la credință! Îndemnul său, de a rămâne cu hotărâre de inimă cu Domnul, îl vedeau împlinit în el.

Barnaba în Antiohia

În legătură cu slujba sa în Antiohia ni se spune: „o mare mulțime a fost adăugată la Domnul“ (versetul 24). El nu-i atrăgea pe oameni după sine, ci îi conducea la Domnul. El nici nu avea interesul să ocupe primul loc printre ei. Când a văzut cum se răspândea lucrarea în acel ținut și cum credincioșii aveau nevoie de îndrumare în învățătura sănătoasă, a căutat o unealtă, pe care, după cum știa, Domnul o dotase în mod deosebit pentru această slujbă: a plecat la Tars și l-a căutat pe Saul, apoi l-a adus în Antiohia. Un an întreg s-au strâns în adunare și au învățat cu alți frați multe lucruri. Ce binecuvântat a fost acel timp! Printre profeții și învățătorii de acolo este amintit mai întâi Barnaba, iar Saul abia la urmă (13.1). Barnaba obținuse prin credincioșia sa printre frați o mare încredere.

În acele zile, Agab, un profet din Ierusalim, a anunțat prin Duhul o mare foamete, care va veni peste tot pământul, deci și asupra credincioșilor din Iudeea care, ca și „risipiți“, urmau să ajungă în mare necaz. Când a venit această foamete, Barnaba și Saul au fost din nou însărcinați să ducă în Iudeea darurile strânse în Antiohia, ca o expresie a unității și a dragostei (11.27-30). După ce au îndeplinit această lucrare, Barnaba și Saul s-au întors de la Ierusalim și l-au luat cu ei și pe Ioan, care era numit Marcu (12.25).

Barnaba cu Saul în prima călătorie misionară

Credincioșii din Antiohia erau într-o stare duhovnicească bună. Acest lucru s-a arătat printre altele în faptul că ei se gândeau cum poate fi răspândită Evanghelia printre națiuni. Dar acest lucru trebuia să se facă în dependență de Domnul, iar ei căutau să recunoască voia Sa postind. Atunci „Duhul Sfânt a zis: Puneți-Mi deoparte acum pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat. Atunci, după ce au postit și s-au rugat și au pus mâinile peste ei, le-au dat drumul. Ei deci, fiind trimiși de Duhul Sfânt, au coborât...” (13.2-4). Domnul este Cel care dorește să-Și trimită slujitorii Săi.

Ne-am obișnuit să vorbim despre călătoriile misionare ale apostolului Pavel și să vedem pe însoțitorii săi în umbra acestui mare apos-tol al națiunilor. Dar să reținem: această lucrare mare a început cu un îndemn divin: „Puneți-mi deoparte acum pe Barnaba și pe Saul pentru lucrare“. Atât primul, cât și al doilea erau deci echipați adecvat pentru această slujbă, care pretindea atât de multe, iar cei doi erau într-o stare duhovnicească bună, încât Domnul îi putea folosi. La fel ca Pavel, și Barnaba era constrâns de dragostea lui Hristos, să predice oamenilor: Împăcați-vă cu Dumnezeu. Tot atât de puțin ca Pavel, Barnaba nu s-a lăsat speriat de necazuri, de nevoi, de strâmtorări și de prigoană în legătură cu această slujbă (2 Corinteni 6). Același har care a prisosit, care îl făcea capabil pe Pavel pentru această slujbă, se odihnea și peste Barnaba.

Citind Fapte 13 și 14 observăm că apostolul Pavel a ajuns tot mai mult în prim-plan și a devenit purtătorul de cuvânt. În practica slujbei, fiecare a înțeles ce loc i-a fost acordat, și fiecare a ocupat locul său prin har în smerenie.

Întorcându-se din prima lor călătorie misionară, care a durat trei ani, au istorisit adunării ce făcuse Dumnezeu cu ei și cum El deschisese o ușă a credinței pentru națiuni. Ei îi atribuiau Lui totul.

Barnaba se desparte de Pavel

În capitolul 15 unde ni se spune cum a fost lămurită problema importantă – „Trebuie să fie circumciși credincioșii dintre națiuni după obiceiul lui Moise?“ între adunările din Antiohia și Ierusalim, îi vedem pe cei doi slujitori fideli alături luptând pentru adevăr. Mărturia acestor „preaiubiți, Barnaba și Pavel... care și-au expus viețile pentru Numele Domnului nostru Isus Hristos“ (versetele 25-26) avea o mare greutate. Nu numai Pavel, ci și Barnaba a recunoscut clar că atât iudeii, cât și grecii au fost făcuți morți față de lege prin trupul lui Hristos (Romani 7.4).

Dar acum apar umbre pe cărarea lui Barnaba, a acestui slujitor binecuvântat al Domnului.

După ce Pavel și Barnaba au rămas un timp mai îndelungat în Antiohia, Pavel i-a propus colaboratorului său demn de încredere să se întoarcă în toate cetățile în care vestiseră Cuvântul Domnului, pentru a vizita frații de acolo și a vedea cum le merge. Apostolul Pavel a fost aici acela care a luat inițiativa; de la începutul slujbei sale a fost caracterizat de interesul pentru binele fraților din toate locurile; tot timpul era însoțit de „preocuparea pentru toate adunările“ (2 Corinteni 11.28).

Aici nu se amintește că aceasta era și grija lui Barnaba; se părea aproape că râvna lui de odinioară cedase în acel moment. El era dispus să întreprindă o a doua călătorie misionară împreună cu Pavel, dar pentru el, mult mai important decât călătoria cu acest apostol binecuvântat în lupta Evangheliei, care adusesese atâta roadă pentru veșnicie printre națiuni, era să-i însoțească „nepotul“ său Ioan Marcu. Uitase el oare că acesta se despărțise de ei deja la începutul primei lor călătorii misionare și nu mersese cu ei în lucrare, deci că nu se dovedise destoinic în lucrare?

Abia mulți ani mai târziu, apostolul clarvăzător a putut să-și schimbe părerea despre Marcu (Coloseni 4.10; 2 Timotei 2.21) și să mărturisească: „Mi-a fost de folos în lucrare“. În cazul lui Barnaba au avut însă acum mai multă greutate legăturile naturale decât considerentele spirituale. S-a născut o amărăciune. Barnaba s-a despărțit de Pavel și a plecat cu Marcu spre patria sa, Cipru.

Dacă un om ca Barnaba, care a acționat atâția ani ca o binecuvântare deosebită printre credincioși și printre națiuni, nu a mai fost pentru un timp pe înălțimile credinței sale și ale dăruirii sale, cu cât mai mult avem noi motiv să veghem și să ne rugăm, ca să nu dăm înapoi pe calea pe care Îl urmăm pe Domnul sau chiar să alunecăm de pe ea!

În Faptele Apostolilor nu se mai relatează de atunci nimic despre Barnaba. Numai în scrisorile apostolului Pavel mai este amintit de câteva ori, iar din acele scurte versete rezultă că amărăciunea nu a durat. În mod deosebit din 1 Corinteni 9.6 rezultă foarte clar că Barnaba a fost și mai târziu un slujitor cunoscut și apreciat al Domnului.

Să nu rămânem la umbrele, care au căzut trecător pe calea sa! Mai degrabă exemplul acestui frate fidel și slujitor plin de dăruire, așa cum îl descrie Sfânta Scriptură în capitolul 15 din Faptele Apostolilor, să fie un imbold pentru noi!

clickbible.org